

Citrónik

KATARÍNA HARMATOVÁ

KATARÍNA HARMATOVÁ

Citrónik

Katarína Harmatová: Citrónik
Vydanie prvé
Copyright © 2025 Katarína Harmatová

Vyšlo na náklady autorky v roku 2025

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Grafika: Depositphotos.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu autorky. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-975148-0-8
ISBN pdf 978-80-975148-1-5
ISBN epub 978-80-975148-2-2
ISBN mobi 978-80-975148-3-9
ISBN html 978-80-975148-4-6

„Môžeš zavrieť oči pred tým, čo
nechceš vidieť, ale nemôžeš zavrieť
svoje srdce pred tým, čo nechceš cítiť.“

Johnny Depp

1. KAPITOLA

Ráno prišlo ako blesk z jasného neba. Sotva som ztvorila oči, už sa slnko natiahlo do každého kúta mojej izby. Prenikavo svietilo a kradlo mi potrebný spánok, ktorý som dnes obzvlášť potrebovala. S poloprivretými viečkami som vstala z postele, zatiahla závesy, opäť vpadla do perín a snažila sa zaspať. Na pár dlhých minút sa mi to aj podarilo, ale i tak mi to nepomohlo nadobudnúť vnútornú rovnováhu.

Keď sa mi po dlhom vylihovaní podarilo roztvoriť oči, ihneď mi preblesklo mysl'ou, prečo som radšej neupadla do kómy. Dunenie hlavy a bolesť celého tela boli neznesiteľné. Akoby ma prešiel nákladný vlak. Opäť som radšej rýchlo privrela viečka a snažila sa spomenúť si, čo sa vlastne v noci stalo. Už dávno mi nebolo tak hrozne a to som hýrila rada.

Do druhej v noci som bola v bare Lewis, kde pracujem ako barmanka spolu so svojou kamarátkou Paige. Popri nalievaní pív a roznášaní nápojov sme si dali dva drinky a to bol len začiatok. Zatiaľ jediná vec, ktorou som si bola úplne istá. Spomenúť si na zvyšok už nebolo také jednoduché. Občasné útržky, ktoré mi prichádzali na myseľ, pôsobili pomerne nejasne a i pre mňa samotnú, boli dosť nepravdepodobné a hmlisté.

Cestou domov som sa zastavila u konkurencie, aby

som pred spaním trochu zahнала samotu a žiarlivosť, ktorá ma večer pochytila. Paige sa z práce ponáhľala za svojím priateľom Nickom a aby toho nebolo málo, celý večer som sa musela nasilu usmievať na nášho stáleho hosťa a dobrého kamaráta Ericka a jeho krásnu priateľku Raegan.

Všetci okolo mňa niekoho mali, len ja som stále ostávala sama. Niežeby o mňa nebol záujem. To zas nie! Za chrptom sa mi tvorili zástupy, ibaže tá povestná iskra, o ktorej sa všade toľko hovorilo, nie a nie preskočiť a siliť niečo nemalo zmysel. Ale z veľkej časti to bola aj moja vina. Do vzťahu som nikdy nevkladala veľa energie, pretože som už dlhé roky bola tajne zamilovaná do človeka, ktorý rozžiaroval každý môj deň. Mala som ho na dosah ruky, ale stratila som ho.

A tým človekom, ktorý niekoľko dlhých rokov zamestnával moju myseľ i srdce, bol práve Erick Peterson. Erick bol muž, ktorý vám jediným pohľadom dokázal vylepšiť deň. Jeho charizma, humor, sexy vzhľad a božské telo nedávali spávať nielen mne. Dokonca aj Paige, ktorá sa chlapom vyhýbala ako čert svätenej vode, jeho šarmu podľahla.

Možno, že aj s ohľadom na ňu, som jeho občasné ponuky na príležitostný a nezáväzný sex neustále odmietala. Nechcela som ju raniť a ukázať náš dobrý vzťah. Alebo to bola iba výhovorka a nechcela som zraniť hlavne samu seba?

Erick bol strašný sukničkář a vôbec sa tým netajil. Vážny a trvalý vzťah mu nič nehovoril, a ani si na ňom nezakladal. Chcel si len užívať a brať od života všetko, čo mu ponúkal. Z jednej strany táto jeho logika nebola zlá. Mal všetko, čo chcel, a žiadne starosti. A, úprimne, čiastočne som sa touto jeho filozofiou riadila i ja. Nič

ho nevedelo vytočiť ani rozčúliť a na všetko sa díval s nadhľadom. Robil spontánne rozhodnutia, bezstarostne a s ľahkosťou si plával životom.

Na druhej strane, niečo si s ním začať by nemalo žiadnu perspektívu. V Erickovej budúcnosti sa nenachádzala manželka, deti, ba ani len stála žena a tých pár nocí strávených s ním by ma zlomilo ešte viac. V jeho prítomnosti som si neustále pripomínala, aby som si od neho držala ruky čo najďalej. A to zaberalo aj nezaberalo.

V žalúdku mi horela žiarlivosť. Nebol to dvakrát príjemný pocit, ale čo sa týkalo Ericka, vždy som súťažila o jeho pozornosť. Neznášala som, keď sa k nám chodil vyvenčiť so svojimi ženskými na jednu noc. Nechcela som sa s ním zapliesť pre jeho povest', ale aj tak sa mi tá predstava, že sa stretával s inými ženami, nepáčila. Zbytočne mi to pripomínalo, že by som ňou na pár dní mohla byť i ja, keby som prestala používať mozog. Myslenie bolo niekedy fakt na škodu. Ale teraz už bolo neskoro lámať si hlavu nad tým, či som to predsa len nemohla byť ja, kto by ho priviedol na správnu cestu.

Všetko sa ešte viac skomplikovalo, keď sa po jeho boku objavila Raegan. Krásna a nevinná blondínka s našliapnutou kariérou doktorky. Z jedného stretnutia bolo druhé, tretie, štvrté a zrazu sa Erick do nej zamiloval. A tú šancu zmeniť ho som prepásla. Ten pomaly rozbiehajúci sa vlak mi zrazu utiekol.

Navonok som pôsobila ako silný človek. Nechcela som vzbudzovať starosť či ľútosť, a preto som svoje pocity skrývala. Správala som sa ako vždy, aj keď mi občas pri pohľade na zaľúbené páriky trhalo srdce. Áno, závidela som im, ale zároveň i priala. Protichodné pocity sa vo mne začali objavovať čoraz častejšie a to ma miatlo.

Nenávidela som sa za to, že sa v mojom vnútri hroma-

dili žiarlivosť a závisť. Dve nepríjemné vlastnosti, proti ktorým som sa snažila bojovať, ale zakaždým to bolo márne. Nedokázala som si pomôcť. Bolo to silnejšie ako ja. Robilo to zo mňa horšieho človeka? Chcela som veriť, že nie, ale podvedome som vedela, že som nebola voči Raegan spravodlivá. Neznášala som ju preto, lebo si ju Erick vybral a obľúbil namiesto mňa. Čo obľúbil! On ju miloval a bol ochotný sa kvôli nej zmeniť.

Ale späť k uplynulej noci. Prečo mi stále bolo tak príšerne zle? Myslieť teraz na Ericka a Raegan mi iba zhoršovalo moje duševné rozpoloženie a prinášalo ďalšiu várku nepotrebných bolesti hlavy. A to som fakt nepotrebovala.

Kde som sa vlastne tak doriadila? Snažila som sa vybaviť si podrobnosti, ktoré sa tak urputne vyhýbali mojej mysli. U Jacka, začínalo mi svitať. Narazila som tam na veselú partiu hráčov amerického futbalu. Joj, tá hora svaľov a pekných tehličiek rysujúcich sa pod napnutými tričkami ma zlákala z cesty. Nechala som sa pozvať na drink, druhý, snáď aj tretí, nasledoval tanec raz s jedným, potom s druhým a noc ubiehala rýchlo a hladko.

Domov som sa pobrala po záverečnej a nebolo to o tretej ráno, ale krátko pred svitaním alebo možno aj po ňom. Ten drobný detail mi už vyšumel z hlavy. A nešla som sama. Od prekvapenia sa mi roztvorili oči, keď sa mi pred nimi zreteľne objavila postava tmavohnedého svaľovca, ktorý ma odprevadil k bytu.

Čo bolo ďalej? Snažila som sa svoje mozgové bunky prebudiť k životu. Spomienky z nich sa dolovali ako čierne uhlie z bane. Asi by bolo lepšie na tú noc zabudnúť. S drinkami som to vskutku prehнала.

Začínala som si spomínať. Pozvala som ho k sebe ďalej do bytu. Ani na chvíľu nezaváhal a ochotne sa ku mne pridál. Ako inak, bol to predseda chlap, uškrnula som sa sama pre seba.

„Prečo som ho pozvala?“ spýtala som sa do ticha, ktoré sa rozprestieralo okolo mňa. *No prečo asi?* Vysmievalo sa mi vlastné podvedomie. *Chcela si si vysexovať Ericka z hlavy.*

Ako sa volal? Jeho meno som si v tejto chvíli nevedela vybaviť. Predstavil sa mi vôbec? Musel. Už zo zásady som nevliezla do postele s chlapom, ktorého meno som nepoznala.

„Božemôj,“ zakryla som si tvár rukami, keď sa mi pred očami objavil spomalený záber môjho činu. Sotva sa za nami zavreli dvere, vrhla som sa na chlapa, ktorého si vôbec nepamätám.

„To je trapas,“ hrôzou sa mi rozšírili zreničky, keď mi do seba úplne zapadli ďalšie dieliky skladačky.

Aspoň som sa s ním nevyspala. S úľavou som vypustila zadržiatvaný vzduch z pľúc a rukou si prešla po spotenom čele. Vrhla som sa na neho ako vyhladovaná tigrica a v tom najlepšom to vzdala. Po prvotných bozkoch a smelých dotykoch moja chuť naňho začala opadať. Úplne som ho rozpálila, postavila jeho pýchu do pozornosti a pred bránou rozkoše mu to jeho *nádobičko* takmer urvala. Bezmenný chlap skríkol od bolesti a vyskočil z postele na rovné nohy, cestou k dverám sa nasúkal do nohavíc a bol preč. Neboli potrebné ani slová na rozlúčku.

Čo mi to vôbec napadlo? Prečo som ho chcela vykastrovať? *Lebo to bol chlap a tí sú všetci rovnakí!* Odvetilo mi podvedomie, ktoré so mnou občas súhlasilo.

Po hodine prevaľovania sa a trýznivých myšlienok som radšej vyliezla z postele. Dopriala som si rýchlu sprchu, obliekla si pekné svetlomodré šaty a opustila byt. Zamierila som k Paige, ale radšej som ju dopredu nevarovala. Nechcela som jej dať šancu vyhnúť sa mi. Nutne som potrebovala ľudskú spoločnosť.

Po tretom zazvonení mi predsa len otvorila.

„Čo horí?“ pozrela na mňa otrávene. „Nabudúce stačí raz.“

„Ahoj,“ vrelo som sa na ňu usmiala. „Určite si to zapamätám. Neruším?“

„Nie,“ priateľsky pokrútila hlavou. „Pod' ďalej.“

„Ďakujem,“ odvetila som a obišla ju. Určite by som sa pozvala aj sama, keby ma nevyzvala.

„Dáš si niečo na pitie?“ ponúkla ma.

„Za šálku kávy by som aj vraždila,“ ponáhl'ala som sa s odpoveďou a pohodlne sa zvalila na gauč.

„Fajn, idem na to,“ usmiala sa.

„Si sama?“ zakričala som za ňou.

„A s kým by som mala byť?“

Vystrúhala som škaredú grimasu, ktorú nemohla vidieť, a pohotovo jej odvetila: „S manželom.“

„Prestaň mu tak hovoriť, lebo dostaneš namiesto kávy močku,“ zahriakla ma.

„Už som ticho.“

Kým sa Paige neobjavila v obývačke, neprehovorila som už ani slovo. Kávu som fakt potrebovala a jej spoločnosť snád' ešte viac.

„Panebože, načo sú ti tie okuliare?“ pobúrene na mňa pozrela a nechápavo pokrútila hlavou. „Slnko tu nesvieti.“

„Ale svieti,“ usmiala som sa a siahla po káve, ktorú postavila na stolík pred nami. Schuti som vdýchla jej vôňu a trochu si odpila zo zázračného moku, ktorý, ako som dúfala, ma každú chvíľu postaví na nohy.

„Asi mám opicu,“ priznala som po malej chvíli. „A mám pocit, akoby mi aj každý slabý záblesk svetla chcel vypáliť diery do mozgu.“

„Čo si v noci vystrájala?“ zvedavo na mňa pozrela.

To radšej nechci vedieť. Venovala som jej pohľad, ktorý túto nevyslovenú vetu vyjadril za mňa.

„Skončila som u konkurencie.“
„U ktorej?“ vyzvedala ďalej.
„U Jacka,“ odvetila som a odpila si ďalší dúšok.
„Nejaký nový objav?“ zbystrila pozornosť.
„No, bolo sa veru na čo pozerat’,“ zatrlikovala som obočím.
„A?“
„A čo?“ naťahovala som ju.
„Mala si spoločnosť?“
„Nie,“ pokrútila som hlavou. „Len som pozerala, ale nenakupovala.“
„Alexa,“ oborila sa na mňa Paige. „Koľkokrát ti mám ešte povedať, aby si o chlapoch nehovorila ako o lacnom tovare?“
„Nekrič,“ prekryla som si uši rukami. „Veď ti hovorím, že nie som fit.“
„Tak ti treba.“
„No, to ti pekne ďakujem. Mala by si ma poľutovať. Čo si to za najkamošku?“
„Ľútosť si nezaslúžiš,“ prekrížila si ruky na hrudi.
„A mne sa nezdá, že by si bola na tom až tak zle.“
„Možno nevyzerám zle, ale rozhodne sa tak cítim,“ povzdychla som si.
„Ale tvoj mozog si to nemyslí, inak by tak neperlil.“
„Neurážaj moje vedenie,“ pohrozila som jej ukazovákom.
„Veď ty žiadne nemáš,“ zasmiala sa.
„Prečo si ku mne dnes taká odporná?“
„A prečo si ty dnes taká precitlivená?“ vrátila mi to.
„To tie hormóny,“ odvetila som a ľahla si na gauč. Siahla som po deke, ktorú mala Paige prehodenú cez opierku, a prikryla sa.
„Nemám zavolať lekára alebo je niečo, o čom ne-

viem?“ spýtala sa a podozrievalo na mňa pozrela. „Snáď nie si tehotná!“

„O tom ani nežartuj,“ mrkla som na ňu jedným okom. „Čo by som si počala s deckom?“

„To, čo iné matky,“ lenivo mykla plecom.

Pri tej predstave ma striaslo. Niežeby som deti nemala rada alebo ich niekedy v ďalekej budúcnosti nechcela, ale teraz som sa na ne rozhodne necítila. Veď ja sama som bola ešte decko.

Paige sa zrazu zdvihla a na pár sekúnd sa stratila vo vnútri bytu. Keď sa o niekoľko minút vrátila, podala mi jednu okrúhlu tabletku. „Daj si, to ťa postaví na nohy.“

„Už som ti niekedy povedala, aká si úžasná?“ rozžiarené som sa na ňu usmiala, vzala si tabletku a spláchla ju kávou.

„Samozrejme, vždy keď ti to vyhovovalo.“

„To nie je pravda,“ chcela som na ňu skríknuť, ale bolesť hlavy mi to nedovolila. Hneď som radšej prešla do šepotu. „Si moja záchrana.“

„Ja viem, len si na to nezvykaj.“

„Budem sa snažiť si to zapamätať, ale veľmi sa na to nespoliehaj. Nezabúdaj, že mi mozog na dnes vyhlásil štrajk.“

Niekde uprostred rozhovoru som musela zaspať, pretože keď som zrazu otvorila oči, všade okolo mňa vládlo šero. V miestnosti bolo ticho a po Paige ani stopy. Prekvapene som sa posadila a rozhliadla okolo seba. Bola som sama a na stole ležal odkaz. *Dobré ráno. Som u Nicola. Keď budeš odchádzať, zamkni dvere. Mám so sebou náhradné kľúče.*

S povzdychom som opäť klesla na gauč a ešte raz si prečítala jej odkaz. Nechala ma tu samu vyspávať? Prečo ma nezбудila a nevyhodila z bytu?

„To si hovoríš kamarátka?“ post'ažovala som sa stene, na ktorú som upierala pohľad. A ktovie, možno sa v nej ukrýval Paigin duch. Jeden nikdy nevie.

Premýšľala som, či na ňu počkať, ale nakoniec som sa rozhodla odísť. Pochybovala som, že sa Paige dnes ešte vráti. Bola s Nickom a určite prespí uňho. Dopila som zvyšok studenej kávy a opustila jej byt.

2. KAPITOLA

„Predpokladám, že už si fit,“ hneď na druhý deň ma po príchode do práce privítala Paige.

Zoširoka som sa na ňu usmiala. „Dnes sa veru cítim ako znovuzrodená.“

„Ani sa nedivím. Veď si u mňa odpadla ako podťatý strom a ani po troch hodinách spánku sa mi ťa nepodariť lo prebudiť,“ lišiacky sa uškrnula.

„Pochybujem, že si sa o to vôbec snažila,“ šťuchla som do nej laktom. „Na to si až príliš dobrosrdečná. Ochotne stavím aj stovku na to, že si sa nevedela dočkať, kedy konečne zachrápem alebo zdvihnem kotvy, aby si mohla opustiť byt a utekať do Nickovho náručia.“

„Tak dobre,“ zapýrila sa. „Nebudila som ťa nasilu, len jemne, tak decentne.“

„Ja som to vedela!“ ihneď som zvýskla. „Ale asi by som sa ti mala ospravedlniť,“ dodala som a uviazala si zásterku okolo pásu.

„A začo?“ opäť sa na mňa milo usmiala.

„Že som ťa neohlásene prepadla a obsadila ti gauč, keď ty si mala úplne iné plány,“ zazubila som sa. Tým plánom bol Nicholas, jej priateľ.

„Sme predsa kamarátky. Včera som pomohla ja tebe, zajtra možno zas ty mne.“

„Aj tak máš u mňa kávu.“

„Super, pripíšem si to na ten dlhý zoznam.“

„Aký zoznam?“ zvedavo som sa na ňu pozrela.

„Pomaly každý týždeň si u teba jednu niečím vyslúžim. Len nemám čas si tie vzácne odmeny vyzdvihnúť.“

„To nie je pravda,“ ohradila som sa. „Minulý týždeň sme predsa boli spolu na káve a neminula si ani cent.“

„Ale to ani ty,“ obrátila sa ku mne s pozdvihnutým obočím. „Pokiaľ si dobre pamätám, tú kávu platil Erick.“

„Ja predsa nemôžem za to, že sa tam objavil v tú najnevhodnejšiu chvíľu a, koniec koncov, ja som mu za nás nekázala zaplatiť. Sám sa ponúkol. Tak čo som mala robiť? Pobíť sa s ním o ten účet?“

„To nevravím, len si to nepripisuj na svoje konto.“

„Ale predsa aj úmysel sa musí počítat,“ trvala som na svojom.

„Och,“ rezignovane pokrútila hlavou. „S tebou nemá zmysel sa hádať. Vždy si nájdeš nejakú cestu, ako sa vyhrabať z každej šlamastiky.“

„Na to si prišla len teraz?“ hrdo som vztýčila hlavu. „Čo už, jednoducho som skrytý talent.“

„Občas mi tie tvoje talenty naháňajú husiu kožu.“

„Ale-ale,“ našpúlila som pery namaľované na červeno. „Ale z koláča si tiež rada odhryzneš.“

Dostala som ju do úzkych. Vedela som to. Paige bola ako anjel a vždy sa radšej prispôsobila druhým, ako by si mala presadiť svoje. Ja som zas bola jej pravý opak. Do všetkého som sa vrhala strmhlav a na to porekadlo *dva-krát meraj a raz strihaj* som išla z opačného konca.

Šatňu sme opustili v dobrej nálade. Aspoň ja. Tešila som sa na prácu, našich zákazníkov a hlavne na nové objekty. Spoznávať nových ľudí, hlavne tých mužského pohlavia, a doťahovať sa s nimi bola moja parketa. A to nie- len kvôli vyššiemu tringeltu, ktorý mi potom nechávali, ale aj vlastnému potešeniu.

„Ozaj, aká bola tvoja včerajšia noc?“ spýtala sa ma Paige, keď sa nám konečne podarilo aspoň na chvíľu sa zastaviť a prehodiť medzi sebou pár slov.

Bol piatok večer a bar preplnený študentmi. Jedni po-
stávali okolo dverí, druhí sa tislí na malom tanečnom par-
kete, ďalšia skupina sa zabávala okolo biliardu a športoví
fanatici sedeli s pivom v ruke nalepení na obrazovke te-
levízie a sledovali futbal.

„Myslím, že celkom ušla a vyspala som sa do ružova.“

„To si hovor, vieš komu,“ odvetila a ďalej vykladala
z umývačky čisté poháre. „Na to až moc žiariš. Priznaj,
že si si v noci užila.“

Nechcela som sa s ňou podeliť o svoju frustráciu, pre-
to som vyčarila široký úsmev a zasnený pohľad. „No,
noc bola veru neuveriteľná. Nádherná. Prijemná. Bez de-
baty, mala som najlepšie sex v svojom doterajšom živote,“
rozplývala som sa naoko.

Paige si len nechutne odfrkla a pochybovačne po-
dvihla obočie. Ale aj tak mi uverila. Vždy mi všetko zo-
žrala.

„Závidíš, čo?“ opäť som sa spokojne usmiala.

„Ani trochu,“ pohotovo sa ohradila. „A aby si vedela,
my s Nickom sme skutočne šťastní.“

„Konečne ti niekto povymetal staré pavučiny?“ ut'a-
hovala som si z nej ďalej. Vedela som, že sa s Nickom
na druhú métu ešte nedostali. Už sa mi raz posťažovala,
že to s ním vôbec nie je ľahké a ledva sa zmôže na jeden
bozk, a aj to len na líce. V mojich očiach to nebol chlap
v tom pravom zmysle slova.

„Ha-ha-ha, vtipné.“

„Kto komu povymetal pavučiny?“ spýtal sa so záuj-
mom Erick a posadil sa pred nás na barovú stoličku.

Obe sme sa okamžite otočili jeho smerom. Kým ja

som sa hlasno zasmiala, Paige zatiaľ nadobudla purpurový odtieň a bolo mi jasné, že by sa v tejto chvíli najradšej prepadla pod čiernu zem. Ale i mňa smiech rýchlo prešiel. Pár minút na to, ako sa Erick usadil, sa pri bare zjavila Raegan. Tajne som dúfala, že sa tu už viac neobjaví.

Bola to krásna žena, primerane vysoká, štíhla, s dlhými blond vlasmi a roztomilou tváričkou, za ktorou sa všetci muži obracali. Na okamih som si myslela, že už sa konečne rozišli, ale evidentne nie. To sklamanie zo mňa priam sršalo. Stále sa s ňou vláči? Prečo ju ešte neposlal k vode, ako to máva vo zvyku? Už boli spolu dlho. Dlhé ako dlho, ale na pomery Ericka Petersona to aj tak bol rekord.

Erick mal rád ženy, ale ešte radšej sa s nimi zahrával. Ako sám tvrdil, nebol stavaný na vzťahy, len si užíval. Pozýval ich na drahé večere, posedieť si do baru na jeden, dva drinky, potom k sebe a o dva či tri dni bolo po všetkom. Tak prečo sa s touto ženskou stále bavil? Koľko to už boli spolu? Tri či štyri týždne? Dopekla, zúrila som v duchu a žiarlivosť mi obrastala telo ako popínavý brečtan staré viktoriánske domy.

Moja nálada klesla pod bod mrazu. Najradšej by som preskočila barový pult a vytrhala blondínke všetky vlasy alebo ju utopila v dreze s vodou na špinavé poháre. Ale nič z toho som nemohla urobiť. Len nasadiť umelý úsmev, snažiť sa milo konverzovať a pri najbližšej príležitosti sa vzdialiť od pultu.

Mala som už toľko možností si s ním vyjsť a užiť si ho, no všetky príležitosti som odmietala. Ale prečo? Prečo som po ňom neustále pokukovala, túžila, a keď prišlo na lámanie chleba, tak som zakaždým zdupkala? Prečo som nenabrala odvalu a nevyriešila svoj problém raz a navždy? Jednorazovkou? Samé prečo!

Pretože moje telo malo dva rôzne rozumy. Srdce túžilo po Erickovej blízkosti, jeho dotykoch a objatiach, ale mozog mi radil držať sa od neho čo najďalej. Ten najlepší vedel, že keby som okúsila zakázané ovocie, už by som sa nedala dokopy. Už nikdy by som nebola ako predtým a stratila by som nielen Ericka ako kamaráta, ale aj svoju sebaúctu.

Tak prečo ma to potom tak zožieralo? Nemala by som byť rada, že je všetko tak, ako má byť? Toto vnuknutie na chvíľu zabralo a dokonca dokázalo zo mňa vydolovať aj pár príjemných slov na Raeganin účet, ale nikdy to netrvalo dlho. Stačilo, keď sa na seba zaľúbene pozreli či jemne dotkli, a moje vražedné myšlienky boli späť. Oči sa mi nebezpečne zúžili a sršali bleskami na všetky strany.

Kým som bola stratená v svojich myšlienkach, Paige sa už o nich postarala. Čo bolo vlastne dobre, pretože ja by som ten jej kokteil určite niečím okorenila.

„Vraj máš za sebou jednu z najlepších nocí svojho života,“ vrátil ma do prítomnosti Erickov hlas.

„Čo-čože?“ nechápavo som sa na neho pozrela a stretla sa nahnevaným pohľadom po Paige, ktorá sa usmievala popod nos. *Ty potvora*, pomyslela som si, ale nemohla som jej na to nič povedať, ak som nechcela, aby moje malé klamstvo vyšlo na zemský povrch. Ona mi síce tú rozprávku uverila, ale u Ericka by to nezabralo. Hneď by zistil, že som v noci zostala na sucho.

„Nenavštívila si v noci rajskú záhradu?“ rozžiaril sa.

„Keby len tú,“ klamala som ďalej. „Snáď si nemyslíš, že len ty máš pravidelný sex,“ vrátila som mu to.

Reagan, sediacou vedľa Ericka, mierne trhlo a červen jej pokryla líca. Smer našej konverzácie jej nebol dvakrát príjemný, čo mne zas imponovalo. To, že sa ona cítila neprijemne, mi zdvihlo náladu. Rada som ju privádzala

la do rozpakov a dúfala som, že tak pochopí, že u Ericka nemá šancu, ale moje pokusy na ňu nezaberali. Držala sa ho ako kliešť.

„Alexa,“ prísne ma zahriakla Paige, a keď som sa obrátila jej smerom, taktiež bola celá červená. Čo to s ňou bolo? Doteraz sme sa o sexe bavili skoro každý večer a ani raz nepripomínala zrelú paradajku. *No jasné, ty blbá*, napomenulo ma moje vlastné podvedomie. *Ved' aj ona by si rada užila, len ten jej sa stále nemá k činu*. Kým Erick ho mal pravidelný, ja príležitostný, ona žiadny. Smutné.

„Prosím?“ nenechala som si pokaziť náladu.

„Čo keby si si ten pikantný zážitok nechala len pre seba a začala sa radšej venovať práci?“ zahriakla ma. „Ak si si nevšimla, všetky tvoje stoly sú už dávno obsadené a chudák Max sa ich snaží popri svojom rajóne obslúžiť.“

„Vážne?“ vyčarovala som úsmev od ucha k uchu a mrkla očkom po Maxovi, ktorý sa predieral pomedzi zákazníkov s podnosom plným pohárov, a musela si priznať, že dokonca i on vyzeral spokojne a vyrovnané. Žeby tiež mal priateľku a teda stály sex? „To je od neho vážne milé. Asi mu nechám prepitné.“

Paige to ale nepripadalo smiešne a drgla do mňa lakťom. „Padaj.“

„Ved' už idem,“ odvetila som a vložila si zápisník i s perom do vrečka na zástere. Pod pazuchu som si strčila prázdny podnos a vzdialila sa.

„Máš to u mňa,“ podišla som k Maxovi a poďakovala sa mu za pomoc.

Max bol jedným z našich brigádnikov a patrila k mojím najobľúbenejším. Nikdy sa na nič nestážoval, vždy bol ochotný pomôcť či potiahnuť za nás, ak to bolo potrebné, a hlavne bol dobrý spoločník. Mal zmysel pre humor, zodpovednosť a zdravý pohľad na život, čo bol stále

väčší problém medzi dnešnou mládežou, ktorá sa hcela iba zabávať. Študoval na právnickej fakulte, vedel s ľuďmi vychádzať, konverzovať a eliminovať konflikty.

„Ach, to je v pohode,“ mávol rukou.

„Ja viem,“ lenivo som mykla plecóm, „ale keby som sa ti nepodakovala, Paige by ma zodrala z kože,“ zažartovala som.

„Neboj, nezodrala,“ usmial sa na mňa. „Na to ťa má až príliš rada.“

„Občas o tom pochybujem,“ odvetila som a pobrala sa k stolu, aby som prevzala objednávku od nových hostí.

Ďalšia hodina mi ubehla neuveriteľne rýchlo. Venovala som sa zákazníkom, roznášala nápoje a schválne sa vyhýbala tomu kúsku pultu, za ktorým sedeli Erick s Raegan. Ale tiež mi bolo jasné, že celý večer sa ich strániť nemôžem.

„Už som sa zľakol, že si sa premotivovala prácou,“ okomentoval môj slávny návrat Erick.

„To nehrozí,“ žmurkla som naňho. „Ak si si nevšimol, viem sa k práci správne postaviť.“

„A to je ako?“ spýtal sa.

„Tak, aby sa aj druhí mali kam postaviť,“ usmiala som sa.

„Aspoň už viem, prečo mám stále dvakrát toľko roboty čo ty,“ ozvala sa mi za chrbtom Paige.

„Prepáč,“ ospravedlňujúco som sa na ňu pozrela. „Svet patrí šikovným.“

„Pravda,“ pohotovo odvetila Raegan.

„Au,“ zjojkla som, keď mi z ničoho nič Paige plesla mokrou utierkou po zadku. „To bolo za čo?“ obrátila som sa tvárou k nej.

„Za všetku nespravodlivosť,“ povedala bez okolkov.

„Konkrétne ktorú?“ spýtavo som sa na ňu pozrela.

Nespravodlivosti bolo okolo mňa veľa. Stačilo sa len pozrieť ponad barový pult a hneď mi udrela do očí tá najväčšia nespravodlivosť sveta. Erick a Raegan sa na seba usmievali, ruky mali položené na pulte a prsty navzájom prepletené. Ten pohľad bol pre mňa bolestivý. Erick ju mal vážne rád a už som ani nepochybovala o tom, že bol do Raegan zamilovaný. Ešte nikdy som ho nevidela pozeráť sa na nejakú ženu s toľkou láskou, nehrou i úctou a Raegan mu ten pohľad opätovávala rovnakou mierou.

Podvedome som tušila, že u tohto chlapa som už prehrala a stratila všetky šance. To pomyslenie mi vyrazilo dych a tislo slzy do očí, pritom som skoro nikdy neplakala. Zablúdila som sa na stenu za ním a hlbokými nádychmi a výdychmi sa snažila zahnať poníženie zo slz, ktoré mi hrozilo.

Paige mi za chrptom niečo vykladala, ale ja som jej nevenovala ani najmenšiu pozornosť. Myšlienkami som bola inde a bojovala sama so sebou. V tejto krátkej chvíli mi došlo, že ak sa neprestanem sústrediť na Ericka, tak to bude môj koniec. Psychicky sa zložím a dokopy ma už nedá nikto. Ak podľahnem žiarlivosti a nenávisti, nikdy nebudem šťastná a ani moji priatelia, o ktorých určite prídem. *Musíš sa z ich šťastia tešiť. Musíš sa tešiť.* Opakovala som si v hlave a na tvár nasadila poloumelý úsmev.

„Si v poriadku?“ spýtal sa ma Erick a s obavou na mňa pozrel.

„Jasné, len mi niečo spadlo do oka,“ zaklamala som a bruškami prstov zotrela tých pár slz, ktoré mi napriek všetkej snahe predsa len vyhrkli.

Paige zrejme uhádla, o čo ide, pretože mi súcitne prechádzala hore-dole dlaňou po chrbte. Poznala ma už dosť dlho na to, aby i sama uhádla, aké sú moje city voči Ericovi.

„Niečo alebo niekto?“ spýtala sa ma a ja som vedela, že ma iba zámerne podpichovala.

„Malá smietka by ma len tak nerozhádzala,“ vylúdila som úsmev a musela som uznať, že sa mi uľavilo. Rozhodnutie padlo. Už nebudem viac bojovať s citmi a snažiť sa za každú cenu upútať Erickovu pozornosť. Zakázala som si snívať o spoločnej budúcnosti, ktorú som si vykreslila v hlave, a rozhodla sa z nej Ericka úplne vytesniť.

Chvíľu som sa s nimi uvoľnene bavila a potom sa opäť vrátila k práci. Bola som na seba hrdá, že som k Raegan bola milá, dokonca som ju i pochválila a nevenovala jej ani jeden nepriateľský úsmev, čo bol úplný zázrak. A ten pocit spokojnosti a vyrovnanosti samej so sebou bol nesmierne uľavujúci. Cítila som sa prekvapivo dobre a ľahko. Priala som si, aby mi tento povznesený pocit vydržal čo najdlhšie.